

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

Köszöntő szavak

2019
I.-II. negyedév

I. negyedév

1. TANULJUNK A SÁSKÁKTÓL

„És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett.” (Zsid 10,24)

Ahogy ott ugrándozik a gyepen, a sáskát talán teljesen jelentéktelen lénynek tekintjük. Amikor azonban a sáskák együtt vannak, olyanok, mint egy nagy szörnyeteg, amely menet közben kíméletlenül elpusztítja a növényzetet.

A sáskák rámutatnak a közösség erejére. Amit egyenként nem tudnak megtenni, együttes erővel elérik. Bölcs Salamon példabeszédeiben egy Agur nevű ember kijelentését találjuk: „Királyuk nincs a sáskáknak, mindazáltal mindnyájan szép renddel mennek ki.” (Péld. 30,27)

E kis lényektől bizony sokat tanulhatunk. A hívők eredményesebbek, amikor együtt dolgoznak és imádkoznak, mint amikor azt egyedül teszik. Amikor a keresztények együttesen dicsőítik Istent, erőteljes és hatalmas erővé válhatnak Isten számára.

Habár az Újszövetség arra késztet minket, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit által erősítsük személyes kapcsolatunkat Istennel, mégsem utal semmi arra, hogy saját, privát vallásra van szükségünk. A hívőknek mindig szükségük van egymásra.

Élvezzük a közösség erejét, amely a számunkra is hozzáférhető az egyházban, azaz Krisztus egyedi Testében. Az eredményes helyi gyülekezet, a szeretetben, és a Szentlélek által egyesítve, a sáskák életmódját tükrözi.

Az egymástól nyert erő függvényében élünk, mert hitben és szeretetben egyek vagyunk a világ minden hívő emberével. Isten adjon ne-

künk erőt ahhoz, hogy fenntartsuk ezt a közösséget és erősítsük, mert ha egységesek, akkor két keresztény mindig jobb, mint egy magányos!

2. KINEK VAN SZÜKSÉGE A MEGBOCSÁTÁSRA?

„...Nincsen csak egy igaz is... nincs, aki keresse az Istent.” Róm. 3,10-11

Coventry városát, a második világháború idején, pusztító légitámadás érte a német légierő, a Luftwaffe részéről, amelynek során a város híres katedrálisa is tönkrement. A szentélyben egy nagy, égett gerendákból ácsolt keresztet állítottak fel. A keresztbe bevésték: „Atyám, bocsásd meg!” Nem Jézus kijelentése alapján írták, hogy „Atyám! Bocsásd meg nekik!” (Lukács 23,34), hanem csak ennyit: „Atyám, bocsásd meg!”

Tény az, hogy a „nekik” szó elhagyása arra emlékeztet minket, hogy nem csupán a náciknak, akik elrendelték és végrehajtották ezt a szégyenletes templomrombolást, volt szükségük a megbocsátásra, hanem a többieknek is. A mi szempontunkból nézve, olyan kicsiny „gaztettek”, mint amilyen a füllentés, nem igazán izgatnak minket, mi alatt más, undorító bűnöket ijesztőnek tartunk, mint például Hitler holokausztja, vagy Sztálin táborai.

Csak Isten ítélheti meg, vajon egyik bűn nagyobb-e mint a másik. Egy azonban legyen világos előttünk, hogy „... mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róm. 3,23). Isten tökéletes engedelmességi kritériumai Jézus Krisztusban lettek feltárva. Mi és mások, akár áldozatok, akár bűnösök, tehetetlenül állunk Isten irgalmas megbocsátása előtt.

Az evangélium dicsőséges üzenete az, hogy Isten mindenki számára biztosította az üdvösséget, aki csak elfogadja Fiát, Jézus Krisztust, személyes Megváltójaként. Ti már befogadtátok Őt az életetekbe?

Köszönjük Istennek, hogy irgalmasan megbocsátja bűneinket, még a legundorítóbbakat is, mert azok miatt is meghalt Jézus Krisztus és lefizette értük a büntetést, helyettünk. Akár nagy bűnökről van szó, akár kicsikről, Jézus kész mindent megbocsátani.

3. NAPONTA 26.000 AJÁNDÉK

„Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (Zsolt. 150,6)

Amint percenként 18-szor tesztek, óránként 1.080-szor, naponta 25.920-szor, és alig veszitek észre, ugye? Mi ez? A lélegzések. Ha mondjuk, 40 évesek vagytok, akkor eddig már 378 milliószor vettetek levegőt. És minden ilyen lélegzetvétel isteni ajándék.

A tüdő az egyik legfontosabb belső szervünk. A vérünket feltölti oxigénnel, a vérből pedig a szén-dioxid a tüdő légterébe jut. Néhány perc lélegzés nélkül és már el is vettettük az eszméletünket. Nem él-nétek túl oxigén nélkül, amely éppen lélegzés útján jut a szervezetbe.

A Bibliában azt olvassuk, hogy Isten „kezében van minden élő ál-latnak élete, és minden egyes embernek a lelke” (Jób 12,10). Ő napon-ta 26.000 ilyen ajándékot ad nekünk, hogy dicsóítsuk Őt életünkkel, amelyet éppen a lélegzés tart fenn.

A lelkipásztor egy idősebb, haldokló, keresztény nő ágyánál tar-tózkodott. Amikor megkérdezte őt, melyik igehelyet szeretné, hogy felolvassa neki a Bibliából, az asszony így felelt: „Válassza, amelyiket akarja, csak háláról és dicsőítésről szóljon”. Habár már az utolsókat lélegezte, arra vágyott, hogy távozáskor a bizonyágtétele a zoltárkölt-őéhez hasonló legyen: „Minden lélek dicsérje az Urat!”

Ma hálát adtatok-e már Istennek azért, hogy éltek? És a friss leve-gőért, amelyet belélegeztek?

Istennek legyen hála azért, hogy gondoskodott arról, hogy ezen a bolygón olyan lényekként élhetünk, amelyek az Ő dicsőségét tükrözik. Valóban: minden lélek dicsérje az Urat!

4. A ROSSZKEDV

„Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Is-tent. A foglyok pedig hallgatják vala őket” (ApCsel 16,25).

Szürke ég, sok felhő. Borongós idő. Már ez is okozhat rosszkedvet. A napilapokban és az időjárás előrejelzésekben az orvos meteorológiát is megtaláljuk, amely az időjárás és az éghajlat, egészséget megterhelő, negatív hatásairól szól, mint amilyen a hangulatváltozások. Akár ciklon, akár anticiklon idején, akár esős, akár napos időben. Úgy vélik, hogy az

időváltozásokra reagáló emberek szomorúvá, rosszkedvűvé válnak. De egyéb tényezők is befolyásolhatják az emberek kedvét, hangulatát.

De gondolatok csak Pál apostolra és az útitársára, Silásra, akik a börtön falai mögött szenvedtek (ApCsel 16.). Egyetlen ostorcsapás, vagy kaloda is elég lett volna ahhoz, hogy a legderűsebb napon is rosszkedvűvé váljanak. Képzeljétek el, mennyire felzaklatta őket a nem becsületes módon való pénzszerzés, ahogy ez a jövőmondó szolgálólány esetében történt (16-17 vers). Képzeljétek el, mily fájdalmas volt számukra a sokaság támadása és az ezt követő megbotozás (22. vers). Ráadásul s sok rájuk mért ütés után még börtönbe is vetették őket (23. vers), sőt kalodába zárták a lábukat (24. vers)? Pál és Silás azonban, habár sokat szenvedtek, a körülmények fölé emelkedtek (25. vers). Hogy tudták ezt elérni? Teljesek voltak Szentlélekkel, s ez adott nekik ihletet és erőt, a legnagyobb fájdalmak és szenvedések elviseléséhez. Tudták, hogy mindez az isteni megbízatásuk tartozéka. Engedelmesek akartak maradni Istenhez, a Krisztusról szóló Örömmüzenet hirdetésének munkájában. Mi is fölébe emelkedhetünk a körülményeknek, és Lélekben erősek maradhatunk.

5. ELREJTETT

„És íme fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét Jézusnak.” (Luk. 1,31)

Az egyik egyházközösség megoldást talált pénzügyi problémáira a temploma falán. És ez több mint 25 éve rejtőzött ott náluk. Valaki végre felismerte a kápolna falára függesztett művet. A híres Albrecht Dürer művész gyönyörű faragása volt, amely 1493-ból származik. Ez a műalkotás azt mutatja be, ahogy az angyal Máriának bejelenti, hogy nemsokára gyermeket fogan a Szentlélek által, és így fog megszületni az Isten Fia.

Az említett közösség néhány tagja nem tudta elhinni, hogy valóban értékes műalkotásról van szó, ezért azt mondták: „Ha eredeti, akkor miért van itt?” És velünk mi a helyzet? Vajon mi is elmulasztottuk észrevenni a fametszeten bemutatott esemény értékét?

Jézus nem rejtőzködött. Az igazságot, hogy Isten emberi testben lejött a Földre, világosan tudtunkra adja a Biblia, Isten Szava. Ez az

igazság tükröződik a művészetben, a költészetben és a lelki énekekben is. De a kérdést, hogy miért fontos a számunkra Jézus születése, még mindig elkerülik. Annyira lekötnek minket a Jézus születése körüli tevékenységek és programok, hogy a Gyermek kilétének mérhetetlen értékét elhanyagoljuk.

Isten meg Jézus Krisztus tisztelésére van szükség. Jól gondolkodjatok el az Ő születésének a jelentőségén. Jézus Isten! Azért jött, hogy megmentse minket a bűntől (Mát. 1,21) és örök életet adjon nekünk (Ján. 3,14-18).

Mialatt elgondolkodunk a keresztség ajándékának nagyságán, csatlakozunk a keleti bölcsekhez meg a pásztorokhoz, s adjunk dicsőséget és tiszteletet Jézusnak, az Istennek, aki emberré lett.

6. ISTEN A SZERETET

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.” (1Ján 4,8)

Egy mezőgazdasági termelő egyszer a háza tetejére elhelyezett egy szélkakast, amelyre ráírta: „Isten a szeretet”. Egyszer egy idegen érkezett a birtokra, aki érdeklődve szemlélte a szellő által mozgatott szélkakast. Majd a következő szavakkal fordult a gazdához: „Őn úgy véli, hogy Isten olyan változékony, mint a szél?”

A gazda így válaszolt: „Semmiképpen. Én azt akartam kifejezni vele, hogy bárholnan fúj is a szél, Isten a szeretet”.

Az „Isten a szeretet” kifejezés sokkal többet foglal magába, mint csupán azt, hogy Isten a körülményektől függetlenül fejezi ki a szeretetét. Azt jelenti, hogy a szeretet az isteni jellem lényege. Sohasem fogjuk teljesen megérteni az isteni szeretet mélységét – még az örökkévalóságban sem. János apostol azonban kiemeli, hogyan érthető meg a szeretet a keresztség fényében. Miközben szemléljük a keresztsen, a mi bűneink miatt haldokló Krisztust, felvillan előttünk a felénk sugárzó isteni szeretet szépsége.

János apostol továbbá azt is kiemeli, hogy mivel az Isten a szeretet, így a gyermekeinek, a keresztyéneknek is az Ő szeretete szerint kell viszonyulniuk egymáshoz. És ha nem él bennünk a testvéri szeretet lángja, ha nem gerjedez szívünk Jézus nevének hallatán, hogy végtelen

szeretetet ébresszen bennünk, akkor jó lenne feltenni magunknak a kérdést, vajon valóban megtértünk-e?

Ismerjük-e az isteni szeretetet, és mennyire? Aki megismerte, hogy Isten a szeretet, az továbbítja másokhoz ezt az isteni szeretetet.

7. BETEKINTÉS A JÖVŐBE

„Az odafel valókkal törődjeteK, nem a földiekkel.” (Kol. 3,2)

A Gladiátor című filmben, Maximus Decimus Meridius hadvezér, igyekszik motiválni a lovasait, hogy a várható, germánok elleni csatában jól harcoljanak. A harcosok felé fordult, és azt mondta nekik, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt. A következő kijelentéséről maradt híres: »Amit itt az életben teszünk, az örökre visszhangozni fog.«

E filmbeli hadvezér szavai erőteljes üzenetet tartalmaznak, amely különösen fontos Krisztus követői számára. Nem azért vagyunk e Földön, amely hatalmas kő gyanánt lebeg a világűrben, hogy töltsük az időt és foglaljuk a helyet. Azért vagyunk itt, hogy kihasználjunk minden lehetőséget, amely hatással van az örök életünkre.

Jézus mondta: „Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják” (Mát. 6,20). Ezt tartva szem előtt, éljünk a jövőnek, így majd a környezetünkre is hatással leszünk.

Hogyan tudjuk megtanulni azt, hogy az „odafel valókkal” törődjünk ne a földiekkel? Az egyik módja az, ha felfedezzük, mi az, ami az örök Isten számára a legfontosabb. A Szent Ige oldalain arra emlékeztet bennünket, hogy az embert többre értékeli az anyagiaknál, és a jellemünket többre tartja, mint azt, amilyennek mutatjuk magunkat. Ezek örök igazságok. Ha elfogadjuk őket és e szerint irányítjuk életünket, betekintést nyerünk az örökkévalóságba, s ez az életünkben is nyilvánvalóvá lesz.

8. MENNYEI ASZFALT

„... és a város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg.” (Jel. 21,21)

Van egy mese egy bányászról, aki aranyat talált, és ezt az aranyrögöt egy zacskóban mindenhova magával vitte. Egyszer meghalt és a

mennybe jutott. Az aranyat tartalmazó zacskó továbbra is nála volt. A mennybe érve egy angyal megkérdezte tőle, hogy miért hozta magával a zacskóban az aszfaltot? »Nem aszfalt ez«, felelte neki a bányász, »hanem tiszta arany«. Erre az angyal így szólt: »Lehet, hogy a földön ti ezt aranynak nevezitek, de itt a mennyben mi az utcákat aszfaltozzuk vele.«

Persze ez csak egy vicces történet, ám arra készítet minket, hogy megfontoljuk, mi az, ami a számunkra fontos, és mi az, mit Isten tart fontosnak.

Ami a Jelenések könyvének 21. fejezetéből nagy benyomást tett rám, az a mennyei város utcáinak leírása volt: „...és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg” (21. vers). Az aranyat tartjuk a legnemesebb fémnek, és a legnagyobb kincsként őrizzük. A mennyben azonban ezen fogunk járni. Mily nagy fordulat ez az értékrendben!

Amit mi megbecsülünk és értékesnek minősítünk a Földön, azt a mennyben másként fogják méltányolni. Az általunk vásárolt és összegyűjtött dolgok, különböző emlékek és értékpapírok, mindaz, amit szeretünk, és mi úgy tűnik számunkra, hogy kapcsolatban áll valami fontos dologgal az életünkben. És amikor eljön az idő, hogy elbúcsúzzunk ettől az élettől, vajon mindezeknek milyen értéke lesz?

Minden olyan földi érték, amellyel rendelkezünk, és amit fontosnak tartunk, csak ideiglenes. Ne felejtjük el, az igazi kincsünk a mennyben van.

Isten segítsen nekünk abban, hogy a helyes értékek felé fordulva mennybeli kincseket gyűjthessünk.

9. KÖZÖS „MÉZES BÖDÖN“

„Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt. 119,1)

A mézhangyák úgy élnek túl a nehéz időszakot, hogy vannak nekik „mézes tömlő” társaik. Ezek a hangyák annyi édes nektárt megessenek, hogy egészen kigömbölyödnek, s már alig mozognak. Amikor víz vagy élelemhiányban szenved a csoport, ezek a hangyák olyanok számukra, mint a közös „mézes bödön”. A hangyakolonía a szűkösebb időkben ezekből az „élő mézes bödönökből” jut táplálékhoz.

Az isteni követnek is hasonló módon kell megtölteni szívét és elméjét az isteni igazságokkal. Amikor hűségesen alkalmazza a gyakorlatban Isten Igéjét, akkor becsületesen táplálhat másokat bátorítás és lelki ösztönzés útján.

Isten meghagyta Ezékielnek, hogy egye meg a tekercset, amely tele volt írva „elől és hátul, és írva valának reá gyászénekek és nyögések és jajszók” (2,10). Mivel teljes mértékben elkötelezte magát Isten iránt, és először a saját életéhez alkalmazta a leckéket, bátran átadhatta másoknak az életfontosságú üzeneteket, mindazoknak, akik hallani akarták.

Keresztényekként legyünk mi is a társadalom „mézes bödöne”, úgy hogy először mi magunk fogunk táplálkozni a Biblia igazságaival és megengedjük a Szentléleknek, hogy részt vegyen az életünkben. S amikor feltöltődünk Isten Szavából, akkor eredményesen megoszthatjuk másokkal az Istenről szóló dolgokat; azokkal, akiknek ilyen lelki táplálékra van szükségük.

Istenünk, a te Igédet olvasva lelkileg táplálkozni fogunk. És így jól tápláltan, a Szentlélek segítségével, megoszthatjuk a drága igazságot és az élet Kenyerét az éhezőkkel.

10. BARÁTOK

„Társuk vagyok mindazoknak, akik félnek téged, és akik határozataidat megtartják.” (Zsolt 119,63)

Volt két szomszéd – az egyik befogadta Jézust az életébe, a másik nem. A hívő gyakran beszélt erről a szomszédjának, de ő egyre csak kerülte a témát.

Egyszer valaki bekopogott a hívő ember ajtaján; amikor ajtót nyitott, a szomszédja állt előtte, széles mosollyal az arcán. „Végre megtettem azt, amiről beszéltél nekem. Ma reggel meghívtam Jézust a szívembe!” A két szomszéd könnyes szemmel ölelte meg egymást. És még hosszú évekig támogatták egymást és imádkoztak egymásért. Laikus lelkészként 25 évig dolgoztak együtt a foglyokért.

A közösség és a barátság a keresztényi élet alapja. A zsoltáríró erőteljes kifejezéssel hangsúlyozta, mit jelent azonosulni azokkal, akik tisztelik Istent és megtartják az Ő parancsolatait: „Társuk vagyok mindazoknak, akik félnek téged” (63. vers). A Bibliában számos pél-

dáját látjuk a hívők barátságának: Dávid és Jonatán, Pál és Silás, Márk és Barnabás. Jézusnak is voltak tanítványai, akiket a barátainak nevezett. Az Apostolok Cselekedeteiben leírt egyház is olyan embereknek a csoportjából keletkezett, akik még a legbarátságatlanabb körülmények között is összetartottak.

Az egyház a hasonlóan gondolkodó hívők közössége. A keresztyén hívőkből álló baráti kör sokféleképp lehet hasznos a számunkra, miközben együtt haladunk az Úr által kijelölt utunkon. Éppen ilyen barátok közösségére van szükségünk.

Az Úr legyen a segítségünkre, hogy meglássuk, mennyire szükségünk van egymásra az élet útján, a hívők közösségén belül, amely a lelki növekedésünket és érlelődésünket szolgálja.

11. JÓL ISMERT

„Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit.” (2Tim 2,19)

Az Északi-sarkon tanyázó madarak sziklás parton élnek, ahol ezek gyűlnek össze egy nagyon keskeny területen. A szűk hely miatt az anya-madarak mind egy hosszú sorban fészkelnek, egymás mellett. Elképesztő, hogy minden anyamadár felismeri a hozzá tartozó tojásokat. Tanulmányok kimutatták, hogy még ha egy tojást át is helyeznek egy másik, távoli helyre, a madár-anya megtalálja azt, és visszaviszi a saját fészkébe.

A mennyei Atya sokkal alaposabban ismeri minden gyermekét. Ismeri a gondolatainkat, az érzéseinket és a döntéseinket. Reggeltől estig különös figyelmet szentel nekünk, és figyelemmel kíséri mindennapi tevékenységünket. E megdöbbentő tudás miatt kiáltotta a zsoltáríró: „Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt. (Zsolt. 139,6).

Ez nem csak Isten dicsőítésére ösztönöz bennünket, hanem vigasztalóan is szolgálhat mindannyiunk számára az, hogy Jézus Krisztus áldozata révén üdvözülhetünk. Gondoljatok csak arra, amit Jézus mondott, hogy az Atya azt is tudja, amikor egy veréb leesik a földre (Mát.10,29). Mivel az emberek a madárnál is értékesebbek, Isten gyer-

mekei biztosak lehetnek abban, hogy Ő alaposan és állandóan gondoskodik róluk.

Milyen csodálatos dolog olyan embernek lenni, akit Isten szeret és ismer!

A Megváltó ismeri az összes szükségleteinket, tudja minden gondunkat, és megígérte, hogy közel lesz, és segít nekünk terheink hordozásában.

Isten csodálatos Alkotó, Védelmező és Oltalmazó. Adjunk hálát Neki minden ő tetteiért, de különösen Jézus Krisztusért.

12. A REJTÉLYES ISTEN

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által.” (Zsid. 1,1)

A mai ótestamentumi szövegben (Bírák 13), Isten titokzatos Angyaláról olvasunk, aki megjelent Manoah és a felesége előtt (ők voltak Sámson szülei). Amikor Manoah megkérdezte: „Mi a neved?”, a látogató nem adott közvetlen választ, hanem amikor a láng az oltárról az ég felé csapott, fölemelkedett ebben a lángban (Bír. 13,17-20). Akkor értette meg Manoah, hogy Istent látta emberi alakban.

Ki tudja megérteni az ilyen Istent, aki az emberi szervezet minden egye sejtjébe hárommilliárd jeből álló sort írt be a DNS-molekulába, jelszóként? Ki tudja teljes mértékben megérteni a mindentudó Istent, aki még a legmélyebb gondolatainkat is ismeri? És mégis sok ószövetségi hívő ismerte és szerette Istent. Megtapasztalták kegyelmének és megbocsátásának örömét, annak ellenére, hogy nem értették teljesen, hogyan bocsátja meg nekik a szent Isten a bűneiket.

Keresztényekként mi is tiszteletteljesen állunk a felfoghatatlan Isten magasztos és titokzatos nagysága előtt. Nagy előnyünk az, hogy Istent Jézus Krisztus kinyilatkoztatta a számunkra, hisz maga mondta: „Aki engem látott, látta az Atyát” (Ján. 14,9). Miközben Jézus ott függött a kereszten, Isten együttérzését és szeretetét közölte velünk, hisz a kereszten értünk halt meg.

Titokzatos és felfoghatatlan Isten? Igen. Azonban milyen csodálatos az, hogy ismerjük az Isten szeretetét, amit alig értünk! És Jézus Krisztuson keresztül érkezik hozzánk.

13. AZ Ő FIA ÁBRÁZATÁHOZ HASONLATOSAK

„Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között.” (Róm. 8,29)

Isten szándéka nem csupán az, hogy megváltson bennünket az örök haláltól és felvigyen bennünket a mennybe. Azt szeretné, hogy az Ő Fiára hasonlítsunk. Valaki azt mondta, hogy Mennyei Atyánk annyi sok örömet lel a Fiában, hogy úgy döntött, kitölti a Mennyet olyan emberekkel, akik Ő rá fognak hasonlítani.

S amikor Jézus majd ismét eljön, „hasonlókká leszünk Ő hozzá”, ahogy János apostol írta az első levelében (3:2). Azonban az a folyamat, hogy hasonlóvá váljunk, itt kezdődik, a Földön. És hogyan kezdődik? Ez a folyamat a „minden” fogalom megértésével kezdődik, amelyet abban a kijelentésben találunk, hogy „azoknak, kik Istent szeretik minden a javukra van” (Róma 8,28). Ez magában foglalja a kísértéseket és a nehézségeket, a büntetést és a megtisztítást, a lemondást és a tűrést. Hogy Jézus Krisztushoz hasonlóvá válhassunk, az Ő nyomdokában kell járnunk, ez az út azonban az önfeláldozás és a kísértések útja.

Jézus követése azt jelenti, hogy hajlandóak vagyunk vele menni a Gecsemáné-kertbe és fel a Golgotára. Tűrni és szenvedni kell, elfogadni az elutasítást azoktól, akik Krisztust is elvetették. De Jézust követve ugyanúgy eljutunk az üres sírhoz és az Atya jobbáéhoz. Pál apostol még azt is mondta, hogy Jézus Krisztus követői osztozni fognak vele a feltámadásban. Amennyiben Vele együtt tűrünk és szenvedünk, akkor Vele együtt fogunk uralkodni is, húzta alá Pál apostol a Timóteushoz írt levelének második fejezetében.

Igen. Isten minden lehetőséget kihasznál arra, hogy Krisztushoz hasonlóvá legyünk.

Hajlandók vagyunk-e elindulni ezen az úton, nem megfélemlítve arról, hogy rendelkezésünkre áll a Jézus dicsőséges feltámadását eredményező erő?

II. negyedév

1. GONDOSKODIK AZ ÖVÉIRŐL

„Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik.” (Zsolt,145,20)

A fiatal lány először utazott vonattal, és hallotta, hogy a vonatnak több folyón is át kell kelnie. Félt és ideges volt, amikor a vízre gondolt. Azonban minden alkalommal, amikor a vonat a víz felé közeledett, a folyón volt egy híd, amelyen a vonat biztonságosan áthaladt.

Miután a vonat több folyón és patakon is sikeresen átrobogott, a kislány megkönnyebbülten, sóhajtva ült vissza a helyére. Aztán az anyja felé fordult, és azt mondta: „Anyá, nem aggódom többé és nem félek. Valaki mindenütt hidakat emelt!”

Amikor eljutunk a bajok mély folyóíhoz meg a bánat és szomorúság gyorsvizű patakjaihoz, rájövünk, hogy Isten az ő nagy kegyelméből egész életünket ellátta hidakkal. A félelem ekkor eltűnik, és nem kell többé tehetetleneknek, reményteleneknek lennünk. Különös, számunkra talán felfoghatatlan módon, Isten gondoskodni fog rólunk, és átvezet minket a bajokon és a nehézségeken. Habár nem tudjuk, hogyan fogja Isten betölteni a szükségleteinket, biztosak lehetünk abban, hogy meg fogja találni a legjobb módját.

Akik átadták Istennek az életüket, és a körülményeiket, amelyben találtattak, a zsoltáráróval együtt felkiálthatnak: „Igaz az Úr minden ő útjában, és minden dolgában kegyelmes... Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik”. A szemeink gyakran homályosak, ezért nem látjuk Isten hatalmas kezét és azokat a „hidakat”, amelyeket felépített, hogy áthaladjunk rajtuk. Ahelyett, hogy aggódnánk a jövő miatt, teljes mértékben bízhatunk Istenben, aki mindig velünk lesz, hogy vigyázzon ránk és segítsen nekünk.

2. MEGÉRINTETTÜK!

„Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről... hirdetjük néktek.” (1Ján 1,1-3)

A mitológia tele van az ősi istenekről szóló legendákkal, akik az Égből származtak és emberi alakot öltöttek, de senki sem látta őket, sem hallotta őket, és senki sem érintette őket. Ezek elképzelések voltak, amelyeket az emberek az Isten iránti vágyakozásaik és abbeli reményeik alapján találtak ki, hogy egy napon Isten megközelíti az emberiséget. Jézus Krisztus testé válása, az Isten, aki testet öltött, ezeknek az emberi elképzeléseknek a megvalósulása.

Isten nem követelheti meg az emberektől azt, amit önmagától nem követelt meg. Ezért Jézus Krisztus révén átélte egy ember életét, egy család mindennapjaitól és a szegénység meg a nehéz munka korlátaiktól kezdődően, egészen a kínzás, a megalázás, valamint a vereség, a kétségbeesés és a halál által kiváltott félelemig. Emberi élete folyamán emberként viselkedett. Szegénységben született, megvetetten halt meg, de úgy véli, hogy megérte.

Jézus Krisztus testi születésével Isten kétségtelenül bebizonyította, hogy hajlandó megtenni minden tőle telhetőt, csak azért, hogy közelebb emeljen minket önmagához.

Szent Ágoston egyházatyja mondta: „Isten önmagát adta Ő benne (Krisztusban), azért, hogy egy ideig emberi kezek érinthessék Őt”. János feljegyezte, hogy volt, aki közvetlenül megérinthette Őt. Bízhatunk János apostol jelentésében, de abban is, hogy Isten vágyik a közeledésünkre.

Jézus Krisztus, a Megváltónk valóban gyengéd, figyelmes, igaz. Mindent megért, ezért minket is meg tud érteni. Tele van végtelen szeretettel; kedves, udvarias és közel áll hozzánk. Igen, ez a testet öltött Istenünk, Jézus Krisztus, Úr és Megváltó.

3. BEROZSDÁSODOTT AGYAK

„Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mi-voltuknál fogva gyakorlottak az érzeik a jó és rossz között való különbségtételre.” (Zsid. 5,14)

Leonardo Da Vinci hozzájárulása a művészethez, a tudományhoz és a technikai vívmányokhoz joggal sorolja őt az emberiség történelmének egyik zseniális alakjai közé. Akár egy repülőszerkezetről vagy Mona Lisa megfestéséről beszélünk, meg kell hagynunk, hogy elméje mindenképpen élénk, nyílt és alkotóképes volt. Erről a témáról ő maga így vallott: »A vas berozsdásodik, ha nem használják; az állott víz megpeshed, bűzleni fog és elveszíti tisztaságát. Így van ez az ember elméjével is, ha nem használják, azonnal veszít az élénkségből.«

A „gyakorolni” szó a fegyelmezett munka szinonimája. Keresztényekként növekednünk kell az istenismeretben és a hitben, hogy mindig a helyes utat választhassuk. Ebben hozzájárul Isten Szavának napenkénti tanulmányozása, az ima és a megtanult dolgok alkalmazása a mindennapi életünkben. Gyakran vegyéték elő a Bibliát, olvassátok rendszeresen és kérjétek Istent, hogy újabb ismeretekkel gazdagítson benneteket, amelyek hozzájárulnak az Istennel és a hittestvéreitekkel való kapcsolatokat ápolásához. Alkalmazzátok rendszeresen, amit megtanultatok, hogy lelkileg frissek, erősek, ellenállóak maradhattatok a romboló hatások ellen és a kísértésekkel szemben.

Ahogy a bányászok mélyen leásnak, hogy értékes kincseket találjanak, ti is merüljétek bele az iget tanulmányozásba, hogy megtaláljátok mindazt, amire szükségetek van a gyümölcsöző lelki élethez.

4. NEM HOLNAP, HANEM MA!

„...Ti, akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendő, és kalmárkodunk, és nyerünk; Akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.” (Jak 4,13-14)

A chicagói tűzvészt megelőző este, D. L. Moody evangélista (1837-1899) kétezer ötszáz ember előtt beszélt a következő témáról: „Mit tegyek Jézussal?” A igehirdetés végén így szólt: „Vigyétek haza maga-

tokkal ezt az üzenetet és gondolkodjatok rajta! A következő vasárnap, amikor visszajöttök, mondjátok el, hogyan döntöttetek Jézussal kapcsolatban.”

Még aznap este, nem sokkal később, sziréna hangja hallatszott, és a tűzvész hamarosan elterjedt a városban. Éjfélre a tűz már azt az épületet is tönkretette, ahol Moody prédikált. Több ezer ember vált a lángok martalékává, köztük néhányan azok közül, akik a fent említett evangélizáción részt vettek. Nem volt egy hetük arra, hogy elgondolkodjanak a kérdésen: „Mit tegyek Jézussal?”

Attól fogva Moody soha többé nem szabott határidőt a Jézusról való döntés tekintetében. Élénken bátorította az embereket, hogy haladéktalanul döntsék el, és térjenek meg Istenhez. Isten Igéje is azt mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket” (Zsid. 4,7).

5. GONDOLATOK JÁNOS EVANGÉLIUMÁRÓL

„Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, amit nékem adtál: Mert ama beszédeket, amelyeket nékem adtál, ő nékik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.” (Ján. 17,7-8)

A tanítványok nem sokat értettek abból, amire a Mester tanította őket, de Ő annak is örült, hogy legalább valamennyit megértettek belőle.

Sokkal jobban szerette, hogy megismerték Őt, a személyét, mivel a választott népe, Izrael teljesen elvetette az Ő bizonyágtételét. Péter egyszer azt mondta: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Ján. 6,68-69). Sokat jelentett az Úrnak, hogy a tanítványok elfogadták az Ő szavait, és ezt imában el is mondta az Atyjának.

Most már voltak tehát a Földön emberek, akik hitték, hogy Ő Istentől jött, és hogy az Atyától származó üzenetet szólja nekik. Ez döntő volt az Istennel való közösségük számára.

Micsoda ellentét ez más emberekkel szemben, akik Jézust sem fogadták el, és még kevésbé azt, amit mondott! Vidámsuk az Úr szívét azzal, hogy befogadjuk az Ő szavait és a szívünkbe zárjuk.

6. ISTENI KINYILATKOZTATÁS

„Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” (Mát 11,25)

Ezek az Isten Fiától elhangzott szavak nem azt jelentik, hogy az intelligens emberek számára nincs üdvösség. Tekintettel arra, hogy Isten az embereknek bölcsességet és tisztánlátást adományozott, Ő ezt nem nézi le, se el nem ítéli. Isten az ostobaságot és a hanyagságot se támogatja, de nem ellensége az olyan tudósoknak vagy kutatóknak, akik az Ő tervét követik, miszerint az embernek fejlesztenie kell a tudását és a képességeit.

Jézus Krisztus itt azonban nem az evilági bölcsességről beszélt, hanem az istenismeretről és az üdvösségről. Az üdvösség tekintetében a tehetség és a bölcsesség nem jelent előnyt. Ellenkezőleg: akadályozhatja az embert, mert semmi sem lehet olyan hasznos, mint Istennek és az Ő szándékainak az ismerete. Eltávolodva Istentől az ember büszke lett, elméjében felfuvalkodott ezért utasítja el az Isten előtt való megalázkodást, amely lehetővé tenné a számára, hogy Isten megtanítsa őt a Tőle származó világosság által.

Isten nem nyilvánítja ki magát azoknak, akik e világi bölcsességgel rendelkeznek, és azt hiszik önmagukról, hogy Isten Szavánál is okosabbak. Nem, hanem feltárja magát a „kicsinyeknek”, vagyis azoknak, akik megalázkodtak és megszűntek magukat bölcsnek tartani, mert rájöttek, hogy Isten előtt ők is csupán egyszerű bűnösök. Csak ilyen emberek ismerhetik meg Istent, de nem saját értelmük által, hanem a lelkiismeret révén: belátják, hogy elveszettek és értéktelenek (ahogy Ézsaiás is belátta, lásd: És. 6,5). De meghallották és elfogadták Jézus hívását: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket.” (Mát.11,28). Ez az egyetlen út vezet Istenhez, mert csak a kegyelem ajtaján át juthatunk el az örök üdvösséghez.

7. A TÖRÖTT LÁB

„Bár meghosszabbítja életét a bűnös, aki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek léssen jól dolguk, akik az ő orcáját félik.” (Préd. 8,12)

„És szerfelett álmélkodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett...” (Márk 7,37)

Mary Tudor angol királynőt, aki 1516-tól 1558-ig uralkodott, még Véres Máriának is nevezték. Ez a szerencsétlen asszony több mint háromszáz embert égettetett el máglyán, és sok protestáns keresztényt börtönbe vettetett. Az egyik fogoly Bernard Gilpin volt, akit ugyancsak halálra ítélték.

A londoni Toronyban sínylődvé gyakran ismételte a következő bátorító bibliaverset: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Róm. 8,28).

Egy nap Gilpin legurult a torony lépcsőin, ahol őrizték, és eltörte a lábát. Ahogy megborzongott a fájdalomtól, az őr kicsúfolta a hitét és a bibliai versét, amit Gilpin annyira szeretett: „Ha, ha! Nem mondja tán, hogy ez, ami Önnel történt szintén jó dolog?” „Hát”, szólalt meg a fogoly, „úgy kell lennie, mert Isten azt mondta, hogy akik szeretik Őt, azoknak minden a javukat szolgálja, még akkor is, ha nem értik milyen módon.”

Másnap, ahogy később megtudta, ki kellett volna őt végezni. Nem tudták azonban, hogy is szállítsák el a törött lábú férfit, így a börtönben hagyták. Nem sokkal ezután Mary eltávozott az élők sorából. A trónon Erzsébet nővére követte, aki azonnal eltörölte az üldöztetéseket. Néhány nappal később Bernard Gilpint szabadlábba helyezték.

8. TARTÓS ÖRÖM

„És előhozván a hizott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk.” (Lukács 15,23)

Ki az, aki nem vágyakozik az öröme és a boldogságra? Mindenki kihasználja a lehetőséget, hogy örüljön valaminek. De csak az igazi öröm a tartós öröm. Nem szabad összekevernünk azzal a lelkesedéssel, amely néhány órányi örült szórakozás után jelentkezik, és amely

gyakran csak egy másnaposságot vagy lelkiismeret furdalást hagy maga után.

A mai bibliaversben egy egészen más vendégségről van szó. A 24. versben olvassuk: „Kezdének azért vigadni”, de a vigaszság végéről sehol nem olvasunk. Az Úr Jézus itt a tékozló fiúról beszél. Ez egy mindig aktuális téma: a fiatalember elhagyja az atyai házat, sőt a vagonát is eltékozolja. Még fiatalon élvezni akarja az életet, teljes tüdővel, szabadon. A Biblia így számol be a fiú életmódjáról: „a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt”. Ez annyira modernül hangzik!

És mi maradt meg a fiú vagyonából? - Semmi! De amikor már a disznónyáj mellett találta magát és teljesen tehetetlen volt, feleszmélt és eldöntötte: „elmegyek az én atyámhoz!” Isten ezzel a példázattal azt az üzenetet akarja átadni, hogy miután az emberek eltávolodtak tőle és „megsütötték magukat”, meg felfedezték az úrt a szívükben, még akkor is visszatérhetnek akár azok is, akik minden isteni ajándékot, minden képességet eltékoztak. Az igazi öröm útja még mindig nyitott azok számára, akik visszafordulnak.

9. HÁBORÚ ÉS BÉKE

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lukács 2,14)

A történelemóra előadásainak témája a háború és a béke volt. Ugyanakkor a tanárnak sikerült fellelkesítenie a diákokat a békére. Aztán megtárgyalták, hogyan lehet elkerülni a háborút. Az egyik javaslat az volt, hogy minden típusú fegyvert el kell pusztítani. Kitaláltak különféle háborúellenes jelmondatokat. Ekkor az egyik diák, tétozva ugyan, de megemlítette, hogy amikor Káin megölte az öccsét, akkor még nem találták fel a fegyvereket. A tanár ezt nem tudta megmagyarázni, de végül mégiscsak arra a következtetésre jutottak, hogy szükség van a fegyverek megszüntetésére, megsemmisítésére.

Vajon mit mond erről a Szentírás? Megmutatja nekünk, hogy a háborúk valódi oka az emberi szívben rejlik. Ádám és Éva bűne az emberi szívet sokféle gonoszság forrásává tette, akár gondolatban, akár tettekben. Ha őszinték vagyunk, mindannyian találunk önmagunk-

ban irigységet, gyűlöletet, ellenségeskedést. Nyilvánvaló, hogy az első gyermekek, Kain és Ábel tragédiájának oka is mélyen az irigységben és az ellenségességben gyökerezett. Ugyanezen indítékok miatt kezdődnek ma is a háborúk.

Amikor megszületett az Üdvözítő, az angyalok a betlehemi mezőkön kihirdették a békességet. Ám a Békesség fejedelmének, az Úr Jézus Krisztusnak az elutasítása, megakadályozta a béke elterjedését a Földön. A béke nem is fog eluralkodni ebben a világban, amíg Krisztus meg nem jelenik másodszor is, amikor majd kimondja az ítéletet a gonosz felett és létrehozza a béke országát.

10. MELYIK CSOPORTHOZ TARTOZOL?

„Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.” (Zsid. 9,28)

Három dolgot kell észrevenni:

Krisztus egyszer áldozta fel magát. Egyszer mutatta be ezt az áldozatot, ahogy az ember is csak egyszer hal meg. Az Ő halálát nem kell ismételtetni, mert egyszer s mindörökre megfelelt Isten - igazságossággal kapcsolatos - követelményeinek. Hogy ezzel Isten elégedett volt, azt Krisztus - halálából való - feltámasztásával bizonyította (lásd: Róm 4,25).

Krisztus egyszer megáldoztatott sokak bűneinek eltörlése végett. Kik azok a „sokak”? Habár mindenkiért meghalt, de végül csak azok maradnak meg Isten gyermekeinek, akik életük során beismerték bűneiket és elhitték, hogy Krisztus helyettük szenvedett és halt meg. A rájuk rótt ítélet alól felszabadultak, mert Krisztus kifizette bűneik büntetését. Ezért tudják örömteljes szívvel várni az Ő megjelenését.

Krisztus ismét eljön, és minden szem meglátja Őt, de visszatéréseinek az Övéi fognak a legjobban megörülni, azok, akiknek a bűneit magára vette, amikor először járt a Földön, hogy biztosítsa az elesett ember számára az üdvösséget és eleget tegyen Isten Törvénye elvárásainak. Második eljövetelekor az új élet reménységét hozza magával, azok számára, akik hittek Benne és várták Őt.

11. ÚJ PÉNZTÁRCA

„Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én újaimat megőrizték.” (Péld. 23,26)

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek.” (Ezék. 36,26)

A gyermekeknek egyszer egy istentisztelet alkalmával meg kellett tanulniuk a következő bibliaverset: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem”. Amikor Anna hazaért, megkérdezte az édesapját: „Apa, mit jelent az, hogy: ‘Adjad a te szívedet nekem?’” „Megmagyarázom neked, ha ideadod a pénztárcádat,” felelte az édesapja.

A kislány elment az agyonnyűtt pénztárcájáért és kedvetlenül oda-vitte édesapjának az összes „gazdagságát” – azt a néhány kopott papírpénzt, amivel rendelkezett. Az apa szó nélkül elvette tőle és a saját zsebébe tette.

Másnap odahívta a kislányát és megmagyarázta neki: „Anna, a pénztárcád nem volt elég nagy ahhoz, amit bele akartam tenni. Ezért most adok neked egy újat; és nézd csak meg mit tettem bele!” Amikor kinyitotta az új pénztárcát, a legnagyobb meglepetésére Anna a régi, kopott papírpénzei helyett egy új, „ropogós” ötezerest látott benne.

Az apja elmagyarázta neki: „Drága Anna, tudni akartad, miért kéri Isten a szívünket. Mi csak azt adhatjuk Istennek, amink van: meglehetősen romlott, nem igazán értékes szívünk van csupán. De ha Jézusnak adjuk, kapunk Tőle egy teljesen új szívet, és igazi gazdagságot: igazi örömet, örök életet, helyet a mennyben. Érted már miért jó fejből tudni ezt a bibliaverset?”

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Kor 5,17).

12. KRISZTUS SZERETETÉNEK A GYŐZELME

„De néktek mondom, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.” (Lukács 6,27-28)

„Szeressétek ellenségeiteket.” De milyen nehéz az Úr Jézus Krisztusnak e szavait a gyakorlatban is alkalmazni. Amikor azonban valaki

Krisztus igazi követőjévé lesz, akkor az isteni szeretet segítségével még az ellenségeit is szeretni tudja.

Amikor az Oszmán-birodalom kiterjedt Közép-Európára, a törökök elfogtak egy fiatal keresztény katonát, és bezárták őt a belgrádi erődbe. A parancsnok elrendelte, hogy vezessék őt eléje, és különféle előnyöket, jutalmakat kínált neki, ha muszlim lesz. De a fogoly nem volt hajlandó feladni az Urat. Emiatt kegyetlenül megkínózták, de semmi sem rendítette meg a katona hitét. Végül néhány barátjának sikerült őt kiszabadítania. Két év múlva, az egyik csatában ezt az érzéketlen török parancsnokot is elfogták, és éppen arra a katonára bízták rá, akit a parancsnok korábban megkínóztatott. Amikor rájött, hogy kire bízták őt, nagyon visszataszító, dacos ellenállást tanúsított. „Csinálhatsz, amit csak akarsz”, mondta neki, „én csak a mi Prófétánknak fogok engedelmessé válni.” „Én is”, felelte a fiatal tisztségviselő, „csak az én Uram szavára fogok hallgatni, aki azt mondta: ‘Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék.’ Krisztus szolgáljaként megparancsolom, hogy engedjenek szabadon.” Ez a rab parancsnok nem tudott mit szólni. Később elvezették őt a tisztségviselő katona otthonába, ahol még behatóbban megismerte Isten szeretetét.

13. A SÖTÉTSÉG

„És kinyújtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lőn sűrű sötétség egész Egyiptom földén három napig. Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izrael minden fiának világosság vala az ő lakhelyében.” (2Móz. 10,22-23)

Valóban különleges helyzet! Isten ítélete immár kilencedszer töltött ki a fáraóra, Egyiptom uralkodójára, és a földjére, mert elutasította, hogy elengedje Izraelt a rabságból, amelyben tartotta őket. Az országra háromnapos sötétség borult, úgy hogy senki senkit nem látott.

E büntetés idején azonban a kegyelem is megmutatkozott. Izrael népének otthonaiban világosság volt. Isten megőrizte népét, megadta neki a kegyes magatartás csúcspontjának bizonyosságát, amelyet hamarosan meg kellett tapasztalnia: népének az egyiptomi rabszolgaság alóli felszabadulását.

Ez egy másik bibliai jelenetre tereli a tekintetünket: „Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilenc óráig.” (Mát. 27,45). E rémisztő esemény közepette egy csepp kegyelem se volt észlelhető, ami reményt adhatott volna neki. Teljesen egyedül, kitéve Isten ítéletének, az emberek bűnei miatt szenvedett, elvállalva a bűneik büntetését, amely rájuk várt volna, de Ő üdvösséget akart nekik adni. Csak a magára hagyott ember kétségbeesett felkiáltása tudja elénk festeni az ítélet kegyetlen voltát: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem”. Krisztus volt az, akit Isten „bűnné tett értünk.” (2Kor. 5,21).

De a kegyelem volt a legfontosabb ösztönző erő Isten cselekvésére a kereszten. Nem kímélte saját Fiát, „aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el” bennünket (1Péter 2,9). Most Isten kegyelmének fénye ragyoghat a megváltottak otthonaira, mert Jézus elvisele helyettük az ítélet sötét árnyát. Dicsőség legyen érte Neki!

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018
Istentiszteleti használatra